

akármilyen más játék... Mégis... Nem, nem lehet, hogy ne legyen ez igaz! Mennyit várt rá, hogy elképzelte már, ó, mennyire érezte már, hogy megvan, hogy rajta ül... hogy sebesen vágat vele messzire... nagyon messzire! Még sincs! Apa mondja. Apa pedig mindent tud és apa mindig igazat mond... Csak most az egyszer, most tréfált, játszott... Játszott vele...

Az apja simogatja a gyerek fejét:

— No mi az, csak nem fogsz pityeregni? Ugyan már no, majd jövőre kapsz egy puskát, azután megyünk őzbakot lesni, jól

A gyerek sebesen int a fejével:

— Jó, jó... — de érzi, hogy neki nem kell most sem a puska, sem az őzbak. Neki a földi ló kellene. Az, — amelyik nincs.

— Gyerünk haza fiacskám. Nessze, vidd a tölténytáskámat — odaadja és a nyakába akasztja.

Mennek hazafelé. Egyik sem szól egy szót sem. Sokáig. Azután apa megkérdi:

— Szóltál róla valakinek?

— Nem, megigérttem...

— Jól van... — mondja az apa és megint megsimogatja a fejét.

A gyerek a vizet nézi, a nagy sima Dunát, amely most olyan csodálatosan fényes, mint valami zöld tükör.

De a szíve nagyon fáj.

Hogy lehet az, hogy az ember olyasmi után fut, ami nincsen is s amit nem lehet elérni soha?

A szeméből lassan kibuggyan egy nagy könnycsepp. Végig folyik az arcán.

És akkor, ebben a pillanatban, — amelyet nem fogok elfelejteni soha, — értettem meg először én, hogy — mi az élet...

JÓSLAT A MÁTRÁN.

*Ispotály a hegygerincen, poszton állnak ott a fenyvek,
Ködökébe bujt a Kékes, szél zenél a Hórákón.
A mindenható halál sző szemfödélre könnyű selymet
Lázvirágba reményzöldet s égi-kéket fonva-fon.*

*Embervázak lesnek itt fenn új csodára, irgalomra
Mit a város fogja szétmárt, a természet földja meg;
Áttivornyált éjre, céda csókra nincsen tilalomfa
Csak halálos rettegés van és feloldozó hegyek.*

*Égjóságú nagy hegyek ti, lombos erdők, vadvirágok
Csak ti tartatok erősen, a világ bomlott s beteg.
Ereink megmérgeztetek, emberségünk szertemállott
Kártyavár s homunkulusz, majd elfujja a fergeteg!*

Hunyady István.